

Arrest

nr. 156 349 van 12 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 december 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in van de verblijfskaart van een burger van de Unie, op basis van een gezinshereniging in de hoedanigheid van partner van de heer A.A.V.

Op 5 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die op 10 juni 2015 ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.12.2014 werd ingediend door:

Naam: K.(...)

Voorna(a)m(en): A.(...)

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 20.12.1965

Geboorteplaats: Yerevan

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2,2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag elkaar drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor: één foto dd 16.06.2013, verklaringen op eer van Dr. S. C.(...) – Dhr. H.(...) D.(...) B.(...) dd 31.01.2015 – Dhr. en Mevr. Y.(...) en S.(...) B.(...), 3 verzendingen per (luchtpost) aan betrokkene op het adres van de referentiepersoon.

De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 16.09.2014, de daadwerkelijke samenwoning dateert volgens het rijksregister op het adres (...) van 20.11.2014, derhalve was van 1 jaar samenwoning voorafgaand aan de aanvraag van 09.12.2014 geen sprake.

De ene foto van 16.06.2013 bevestigt dat betrokkenen elkaar kenden sinds die datum, echter niet in welke context (in het kader van een relatie?). De enveloppes waaruit moet blijken dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon verbleef, bevatten geen zichtbare postdata. Het is ook niet omdat een illegale verblijvende persoon in België zijn post laat toekomen op een bepaald adres, dat dit kan getuigen van een liefdesrelatie tussen degene die officieel op het adres verblijft en betrokkene. Indien men illegaal in het land verblijft is men afhankelijk van vrienden, kennissen en familie voor vele praktische zaken. De verklaringen op eer betreffen uiteraard enkel verklaringen op eer die slechts een begin van bewijs kunnen zijn. Op zich kunnen die verklaringen immers niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid worden getoetst, zonder vergezeld te zijn van objectief verifieerbare bewijzen. Indien betrokkenen daadwerkelijk reeds sinds 2010 een koppel zijn, mag worden verwacht dat zij daar veel meer bewijsstukken kunnen van voorleggen, bewijsstukken die in combinatie met elkaar en de verklaringen, duidelijk van een relatie en/of samenwoning sinds lang voor de eigenlijke aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie kunnen getuigen. Op basis van het geheel van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkenen, voorafgaand aan de aanvraag van 09.12.2014 reeds 1 jaar samenwonend waren of elkaar gedurende minstens 2 jaar kenden, gedurende dewelke ze intensief contacten onderhielden, waarbij ze minstens bij 3 gelegenheden elkaar hebben ontmoet gedurende een minimale duur van 45 dagen.

Betrokkenen hebben ook geen gezamenlijk kind.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria en het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

2.1.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Schending van: - Artikel 40bis, §2, 2° Vreemdelingenwet - - Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - Artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980

De bestreden beslissing werd geformuleerd als volgt

“[...]”

Uit bovenstaande motivatie valt af te leiden dat niet wordt betwist dat verzoeker en referentiepersoon elkaar reeds vanaf tenminste 16.06.2013 kenden. Het is voor de administratie echter niet duidelijk of er op dat moment reeds sprake was van een amoureuze relatie. Men kan echter niet verwachten dat verzoeker intieme foto's van zijn relatie met de referentiepersoon deelt. Dit zou immers een inbreuk maken op het recht op privacy van verzoeker. Terloops kan hierbij worden verwezen naar de beslissing van het Europees Hof van Justitie op 12 december 2014 waarbij zij letterlijk stelde dat nationale overheden van asielzoekers niet mag aanvaarden dat zij bewijs leveren van hun geaardheid door middel van video-opnamen van hun intieme handelingen. Het toelaten of aanvaarden van een dergelijk type bewijs zou immers een stimulans voor andere asielzoekers kunnen vormen en er feitelijk op neerkomen dat dergelijke bewijzen van hen worden verlangd.

Hoewel het arrest betrekking had op de situatie van asielzoekers, werd expliciet verwezen naar het Europees Handvest en de daarin beschermde eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg mag deze redenering doorgetrokken worden naar andere zaken waarin mogelijk bewijs van intieme handelingen zou kunnen worden verwacht.

Verzoekers voegen bij huidig verzoekschrift nog een aantal andere foto's van hun gezamenlijke vermaakuitstappen, maar ook bij deze foto's kan niet met zekerheid worden vastgesteld dat beide heren een koppel vormen. Het is onduidelijk welke 'objectief verifieerbare bewijzen' dienstig zouden kunnen zijn voor de Dienst Vreemdelingenzaken, vooraleer zij aannemen dat er tussen verzoeker en de referentiepersoon wel degelijk een feitelijk relatie bestaat.

De meegedeelde getuigenverklaringen zijn immers niet zomaar verklaringen van vrienden. Het betreft hier de behandelende huisarts en de huisbaas. Deze verklaringen kunnen als ondersteunend bewijs dienen bij de voorgelegde foto's en enveloppes.

Verder lijkt het erop dat de dienst vreemdelingenzaken de administratief geregistreerde samenwoonst en de feitelijke samenwoonst door elkaar haalt wanneer zij schrijft: “de daadwerkelijke samenwoonst dateert volgens het rijksregister op het adres (...) van 20.11.2014, derhalve was van 1 jaar samenwoonst voorafgaand aan de aanvraag van 09.12.2015 geen sprake.”

Nochtans vraagt artikel 40bis §2, 2° een feitelijk onderzoek van de administratieve diensten. Wanneer dan enkel de administratieve gegevens in aanmerking worden genomen, gaat de Dienst Vreemdelingenzaken voorbij aan de bedoeling van dat wetsartikel.

De Europese Commissie stuurde bijvoorbeeld een mededeling over de te implementeren gezinsherenigingsrichtlijn van 3 april 2014 waarin zij het volgende schreef over het bewijs van een duurzame relatie: “Naast factoren als een gezamenlijk kind, samenwonen in het verleden en een geregistreerd partnerschap, kan de gezinsband tussen niet-gehuwde partners

worden vastgesteld middels andere betrouwbare bewijzen van een stabiele en duurzame relatie, zoals correspondentie, gezamenlijke rekeningen of bankrekeningen of eigendom van vastgoed, etc.”

Het mag duidelijk zijn dat het voor een onregelmatig verblijvende vreemdeling een stuk moeilijker is om geregistreerde bewijzen te verzamelen. Het is dan ook niet duidelijk over welke bewijzen men spreekt wanneer gesteld wordt dat verzoeker ‘veel meer bewijsstukken’ zou moeten kunnen voorleggen.

Het middel is ernstig

2.1.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“In het eerste middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 40bis, §2-2° en 62 van de Vreemdelingenwet, evenals van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat men van hem niet kan verwachten intieme foto's van zijn relatie met zijn partner te delen en verwijst hierbij naar een arrest van het EHRM van 12 december 2014. Hij vervolgt dat het voor een onregelmatige verblijvende vreemdeling een stuk moeilijker is om geregistreerde bewijzen te verzamelen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden door te verwijzen naar de bestreden beslissing waarin onder meer het volgende wordt gesteld:

“De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 16.09.2014, de daadwerkelijke samenwoning dateert volgens het rijksregister op het adres (...) van 20.11.2014, derhalve was van 1 jaar samenwoning voorafgaand aan de aanvraag van 09.12.2014 geen sprake.

De ene foto van 16.06.2013 bevestigt dat betrokkenen elkaar kenden sinds die datum, echter niet in welke context (in het kader van een relatie?). De enveloppes waaruit moet blijken dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon verbleef, bevatten geen zichtbare postdata. Het is ook niet omdat een illegale verblijvende persoon in België zijn post laat toekomen op een bepaald adres, dat dit kan getuigen van een liefdesrelatie tussen degene die officieel op het adres verblijft en betrokkene. Indien men illegaal in het land verblijft is men afhankelijk van vrienden, kennissen en familie voor vele praktische zaken. De verklaringen op eer betreffen uiteraard enkel verklaringen op eer die slechts een begin van bewijs kunnen zijn. Op zich kunnen die verklaringen immers niet op hun feitelijke en waarachtigheid worden getoetst, zonder vergezeld te zijn van objectief verifieerbare bewijzen. Indien betrokkenen daadwerkelijk reeds sinds 2010 een koppel zijn, mag worden verwacht dat zij daar veel meer bewijsstukken kunnen van voorleggen, bewijsstukken die in combinatie met elkaar en de verklaringen, duidelijk van een relatie en/of samenwoning sinds lang voor de eigenlijke aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie kunnen getuigen. Op basis van het geheel van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld dat betrokkenen, voorafgaand aan de aanvraag van 09.12.2014 reeds 1 jaar samenwonend waren of elkaar gedurende minstens 2 jaar kenden, gedurende dewelke ze intensief contacten onderhielden, waarbij ze minstens bij 3 gelegenheden elkaar hebben ontmoet gedurende een minimale duur van 45 dagen.”

Er wordt aan verzoeker niet gevraagd intieme foto's van zijn relatie met de referentiepersoon over te leggen doch enkel op basis van een geheel van verifieerbare documenten aan te tonen dat hij met de referentiepersoon een stabiele en duurzame relatie heeft. Echter, uit de door verzoeker aangebrachte documenten kon niet worden afgeleid dat hij en de referentiepersoon, voorafgaand aan de aanvraag, reeds 1 jaar samenwonend waren of elkaar gedurende minstens 2 jaar kenden, gedurende dewelke ze intensief contacten onderhielden, waarbij ze minstens bij 3 gelegenheden elkaar hebben ontmoet gedurende een minimale duur van 45 dagen.

Uit de bewoordingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° blijkt overigens op duidelijke wijze dat op de aanvrager zelve de bewijslast rust om aan te tonen dat hij of zij zich één van de drie gevallen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt teneinde de duurzame en stabiele partnerrelatie aannemelijk te maken. De bewijslast ligt in casu dus op de verzoeker en het kwam hem toe om met alle middelen die hij nuttig acht, de duurzame en stabiele relatie aan te tonen.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent zodat aan de formele motiveringsplicht is voldaan.

Het eerste middel is ongegrond.”

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. In essentie zorgt de formele motiveringsplicht, zoals neergeschreven in voorgenoemde artikelen, voor wapengelijkheid tussen de partijen. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde

motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. *In casu* wordt in de bestreden bijlage 20 verwezen naar de juridische grondslag waarop deze beslissingen zijn gegrond, namelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens haalt de verwerende partij in de bestreden beslissing aan dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het feit dat de verzoekende partij nog geen jaar voorafgaand aan de aanvraag heeft samengewoond met haar partner en dat ze geen gemeenschappelijk kind hebben. Ook wordt uiteengezet waarom op basis van de voorgelegde documenten niet kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij en haar partner elkaar gedurende minstens twee jaren kenden, gedurende de welke ze intensieve contacten onderhielden waarbij ze elkaar minstens bij drie aangelegenheden hebben ontmoet gedurende een minimale duur van 45 dagen. Ook verwijst de bestreden beslissing, wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, naar het verstrijken van het legaal verblijf in België.

In het verzoekschrift werkt de verzoekende partij argumenten uit, waaruit duidelijk blijkt dat ze weet op basis van welke feitelijke en juridische redenen de beslissing werd genomen. Uit het verzoekschrift blijkt bijgevolg dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden bijlage 20 kent, en dat het beoogde doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De schending van de formele motiveringsplicht, zoals bedoeld in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, kan dus niet aangenomen worden.

Daar de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, dient het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden onderzocht. De schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending ook aangevoerd wordt, en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, met name als partner in een duurzame en stabiele relatie met een Belgische onderdaan.

Artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.
(...)"

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt;

– dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgelijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belgische onderdaan bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.]

(...)"

Uit lezing van artikel 40bis, § 2, tweede lid *juncto* artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van wettelijk samenwonende partner, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de partners moeten een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie onderhouden, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de gemachtigde oordeelt dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar Belgische partner.

De bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele partnerrelatie is, bij gebrek aan enige reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen worden overgelegd, vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen

De Raad herinnert er aan dat het duurzaam en stabiel karakter van een relatie pas is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;
- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronisch

sche berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.

Bij haar aanvraag van de verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie, legde de verzoekende partij de volgende stukken voor: bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, verklaring van wettelijk samenwoning, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie. Voorts werd de verzoekende partij verzocht om ten laatste op 9 maart 2015 volgende documenten voor te leggen: geregistreerd huurcontract, bewijs 2 jaar regelmatige ontmoetingen voorafgaand aan de aanvraag of samenwoning 1 jaar voorafgaand aan de aanvraag.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij volgende documenten heeft neergelegd om de stabiele en duurzame relatie te bewijzen: kopieën van drie enveloppes waaruit blijkt dat de post van de verzoekende partij aankomt op het adres van haar partner, een foto van verzoekende partij en haar partner en een onbekende man van 16 juni 2013, drie getuigenverklaringen omtrent hun relatie van dr. S.C., de heer H.D.B. en de familie B. en hun verklaring van wettelijke samenwoning sinds 16 september 2014.

De verzoekende partij betwist niet dat dit de enige documenten zijn die zij heeft neergelegd. Zij stelt in haar verzoekschrift echter dat zij niet inziet welke andere bewijzen zij kan leveren zonder intieme beelden van haar relatie met de heer A.A.V. neer te leggen.

In de bestreden beslissing wordt terecht vastgesteld dat de verzoekende partij en haar partner geen jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken hebben samengewoond, daar de wettelijke samenwoning op 16 september 2014 werd aangegaan en de aanvraag op 9 december 2014 geschiedde. Daarenboven dateert de daadwerkelijke samenwoning volgens het rijksregister pas van 20 november 2014. Het is dus niet mogelijk dat de verklaring van wettelijke samenwoning een bewijs kan leveren van minstens één jaar onafgebroken te hebben samengewoond voorafgaand aan de aanvraag. In zoverre de verzoekende partij een jaar onafgebroken samenwoning wil bewijzen aan de hand van de kopieën van drie omslagen waaruit blijkt dat de post van de verzoekende partij aankwam op het adres van haar huidige partner, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat voormelde documenten geen zichtbare postdata vermelden. Daarenboven toont de verzoekende partij door het neerleggen van drie omslagen niet aan dat ze voorafgaand aan de aanvraag een jaar onafgebroken heeft samengewoond met haar partner. Voorts worden er geen andere bewijsstukken voorgelegd die aantonen dat de verzoekende partij en haar partner minstens een jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken hebben samengewoond. Ook hebben de verzoekende partij en haar partner geen gemeenschappelijk kind.

Bijgevolg diende de verzoekende partij aan te tonen dat zij en haar partner elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs te leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen. De verzoekende partij tracht dit aan te tonen aan de hand van één foto van 16 juni 2013 en drie getuigenverklaringen. *In casu* wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat voormelde verklaringen niet op hun waarachtigheid en feitelijkheid kunnen worden getoetst, daar ze niet worden vergezeld van objectief verifieerbare bewijzen. Het betreffen korte verklaringen, die niet worden ondersteund door enig begin van bewijs en geen details bevatten. Het gegeven dat de verklaringen werden opgesteld door de huisbaas en een dokter, doet geen afbreuk aan de beoordeling van de verwerende partij. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat de foto van 16 juni 2013 en de kopieën van drie omslagen de ondersteunde bewijselementen zijn, wijst de Raad erop dat uit één foto van 16 juni 2013 niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij een stabiele en duurzame relatie heeft zoals in de getuigenverklaringen wordt aangevoerd. Voormelde foto toont enkel dat de verzoekende partij en haar huidige partner elkaar in 2013 hebben ontmoet. Voorts herhaalt de Raad dat de kopieën van de omslagen geen zichtbare data bevatten, waardoor ze evenmin de getuigenverklaringen kunnen staven. In de bestreden beslissing wordt er voorts terecht op gewezen dat, indien de verzoekende partij en haar partner inderdaad sedert 2010 een relatie hebben, ze veel meer bewijsstukken zouden kunnen voorleggen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij nooit gevraagd is geweest om intieme foto's of beelden van haar relatie neer te leggen, noch wordt dit soort bewijs vereist bij de aanvraag tot gezinshereniging. Voorts wordt erop gewezen dat artikel 40bis, §2, 2° van de Vreemdelingenwet reeds een aanwijzing

geeft omtrent bewijsstukken die kunnen worden voorgelegd, indien niet werd aangetoond dat men een jaar voorafgaand aan de aanvraag onafgebroken heeft samengewoond of geen gemeenschappelijk kind heeft. Indien betrokkenen dienen te bewijzen dat ze elkaar minstens 2 jaar kennen, dat zij met elkaar gedurende deze periode contact hebben onderhouden en dat zij elkaar 3 keer hebben ontmoet gedurende minimum 45 dagen kan dit onder meer worden aangetoond aan de hand van telefonisch contact, of contact via briefwisseling of via elektronische berichten. Dergelijke bewijsstukken had de verzoekende partij nog bijkomend kunnen voorleggen, zonder dat zij de intimiteit van de relatie blootlegt.

Wat betreft de 22 foto's die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift heeft neergelegd, merkt de Raad op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze 22 foto's vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad. Deze stukken werden daarenboven niet aan verwerende partij overgemaakt ten tijde van de aanvraag, zodat deze er ook geen rekening mee kon houden

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid noch dat dit onderdeel van de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Er wordt niet aangetoond dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de verzoekende partij niet op voldoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met haar partner overeenkomstig artikel 40bis, § 2, tweede lid *juncto* artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de gemachtigde ten onrechte heeft beslist het recht op verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de verzoekende partij. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.2.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Schending van:

- Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen - Artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 - Artikel 7 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 - Artikel 8 EVRM

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in het kader van zijn wettelijk toezicht uiteraard bevoegd om na te gaan of er geen materiële norm werd geschonden. In casu lijkt dat wel het geval voor wat betreft de internationale normen.

Artikel 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens geeft aan dat het gezinsleven moet worden gerespecteerd, tenzij in geval dit noodzakelijk is voor de handhaving van de openbare orde. Er moet met andere woorden een afweging worden gemaakt tussen de belangen van het gezinsleven en deze van de openbare orde.

Het kan niet betwist worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was van het bestaan van de wettelijke samenwoning, tenminste vanaf 16.09.2014. In haar motivering bij het afleveren van het bevel tot het verlaten van het grondgebied houdt de Dienst Vreemdelingenzaken echter op geen enkele wijze rekening met dit gezinsleven. Zij motiveert dit immers enkel als volgt

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België verstrekken.

Zij schendt hiermee op ernstige wijze haar motiveringsplicht.

Wanneer hiertegen wordt ingebracht dat de Minister geen appreciatiebevoegdheid heeft bij het afleveren van een dergelijk bevel, moet worden verwezen naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat het bevel moet worden afgeleverd, onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Het middel is ernstig."

2.2.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

"In het tweede middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat verwerende partij op de hoogte was van een gezinsleven, doch hiermee geen rekening hield bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist zich illegaal op het grondgebied van het Rijk te bevinden. Uit illegaal verblijf, wat een misdrijf is conform artikel 75 van de Vreemdelingenwet, kunnen geen rechten geput worden.

De gestelde problematiek betreft de toepassing van de Vreemdelingenwet. Artikel 8 EVRM, heeft niet tot doelstelling de nationale regelgevingen teniet te doen.

Ter ondersteuning wenst verwerende partij te verwijzen naar het arrest GÜL t/ Zwitserland (arrest 19 februari 1996 (1996) 22 EHRR 228)

"The present case concerns not only family life but also immigration and the extent of a State's obligation to admit to its territory relatives of settled immigrant will vary according to the particular circumstances of the persons involved and the general interest. As a matter of well-established international law and subject to its treaty obligations, a State has the rights to control the entry of non-nationals into his territory. Moreover, where immigration is concerned, article 8 cannot be considered to impose on a State a general obligation to respect the choice by married couples to the country of their matrimonial residence and to authorise family reunion in its territory." (§ 38)

Het onvoorwaardelijk verbinden van de uitoefening van een recht op privé- en gezinsleven aan een recht op verblijf, zou ook leiden tot een ongeoorloofde omzeiling van de in het Rijk geldende wettelijke bepalingen.

De procedure kan via de geëigende weg ingeleid worden.

De beslissing werd afdoende gemotiveerd en maakt geen schending uit van artikel 8 EVRM, waardoor de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie in casu over een gebonden bevoegdheid beschikt, conform artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond."

2.2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en dat haar legaal verblijf in België verstreken is niet betwist, laat staan weerlegt. Artikel 8 van het EVRM, waarmee haar betoog verband houdt, houdt alleszins geen bijzondere formele motiveringsplicht in, maar de Raad gaat als annulatierechter wel na of de gemachtigde *in casu* niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen in het licht van artikel 8 van het EVRM (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942; RvS 22 juli 2013, nr. 224.386).

Artikel 8 van het EVRM waarvan de schending in het verzoekschrift aangevoerd wordt, bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Daargelaten de vraag of de verzoekende partij een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoon, wijst de Raad erop dat het *in casu* een eerste binnenkomst betreft. Bijgevolg dient er te worden onderzocht of op de Belgische overheid een positieve verplichting rust om het gezinsleven van de verzoekende partij te respecteren. De verzoekende partij toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar partner, te blijven, hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden en nooit een legaal verblijf gekend heeft in België, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds. De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfs-status van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing)). Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt bovendien niet in dat de verzoekende partij gedwongen wordt verwijderd en houdt evenmin in dat zij voorgoed wordt gescheiden van haar partner. Ze kan zich naar keuze laten vergezellen door haar partner naar het land van herkomst of kan alleen tijdelijk terugkeren om aldaar de nodige formaliteiten te verrichten. Daarenboven houden de beslissingen geen absoluut verbod in om het Rijk binnen te komen. Het staat de verzoekende partij vrij, eenmaal terug in haar herkomstland, de geëigende procedure op te starten teneinde op wettige wijze in België te kunnen verblijven. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven met hem verder te onderhouden.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat enkel haar vriendschap met de heer A.A.V. kan worden ingeroepen om het bestaan van een privéleven in België te bewijzen. De vriendschap met Y.B. en S.B., die een verklaring op eer hebben afgelegd, kan niet in aanmerking komen voor het privéleven in België omdat deze personen in Duitsland wonen. In het kader van privéleven en vriendschappen, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 23 januari 2002, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824). De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij geenszins in concreto aantoon dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoon dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending aannemelijk van artikel 8 van het EVRM. Evenmin maakt de verzoekende partij een schending van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aannemelijk.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS